

Tero Auvinen • Arto Kuuluvainen

URHEILU- TÄHTIEN SISÄPIIRISSÄ

**tarinat
tunteen takana**

Alma Talent
Helsinki 2017

Tilaa Urheilutähtien sisäpiirissä Alma Talent Shopista: shop.almatalent.fi

Copyright © 2017 Alma Talent Oy ja tekijät

ISBN: 978-952-14-3338-2

ISBN: 978-952-14-3339-9 (sähkökirja)

ISBN: 978-952-14-3340-5 (verkkokirja)

Kansi: Janne Harju

Taitto: Taru Tarvainen

Valokuvat: Alma Median kuva-arkisto, M-1 Global, Bueno & Co Oy,

Kisakallion Urheiluopisto

Paino: BALTO print 2017, Liettua

Anna palautetta: protoimitus@almamedia.fi

Johdanto

Edellisen kirjamme *Urheiluseurojen sisäpiirissä* julkaisun jälkeen meiltä kysyttiin, voisimmeko kirjoittaa yhtä intiimin kirjan myös urheilijoista. Tämä sopi meille oikein hyvin. Olen itse usein miettinytkin, missä vaiheessa huipuista tulee huippuja. Hyvin monilla urheilua harrastavilla lapsilla on unelmana NHL, Valioliiga, olympiavoitto tai jokin muu suuri urheilumenestys, mutta vain harvat unelmansa saavuttavat. Lohdullista on kuitenkin se, että aina joku on maailman paras tai olympiavoittaja, eli maailman lapsista aina jonkun unelma toteutuu.

Minun tarinani

Kun olin peruskouluiässä, asuimme aivan itärajalla Imatralla. Isäni pelasi Ketterässä jääkiekkoa, joten myös minun oli luontevaa aloittaa jääkiekon pelaaminen. Kesäisin pelasin PaSassa jalkapalloa ja talvet jääkiekkoa Ketterässä. Pelien ja treenien lomassa toki harrastin paljon muutakin urheilua.

Jalkapallossa olin keskiverto pelaaja, mutta jääkiekossa olin hyvin lahjakas maalivahti. Pelasin jo toisella luokalla koulun joukkueessa kuudesluokkalaisten kanssa. Olin aina maalissa niin piha-

peleissä kuin ulkojäilläkin, ja muut pelaajat olivat minua aina tuon kolme tai neljä vuotta vanhempia.

Ketterässä oli erinomainen maalivahtivalmennus 80-luvulla. Marski Innanen vastasi koko seuran maalivahtien treenaamisesta ja myös oma isäni koulutettiin maalivahtimentajaksi. Kerran viikossa olivat maalivahtijät muiden treenien lisäksi. Isäni entinen pelikaveri Pietu Ahokas pyöritti Lappeenrannassa kiekkoleirejä, jonne pääsin, kun leireille tarvittiin maalivahtia.

Olen syntynyt joulukuun ensimmäinen päivä, joten olin (ja olen edelleen) muita ikäisiäni nuorempi. Vaikka muilla alkoi murrosikä, niin minulla sen alku vain kesti ja kesti. Olin vielä rippikoulussakin vain hieman yli 150 cm pitkä, joten aloin jo kärsiä pienuudestani. Olin kahdeksannella luokalla mukana kaikissa aluejoukkueen tapahtumissa, mutta jäin joukkueesta viimeisenä pelaajana. Pettymys oli luonnollisesti valtava ja NHL-unelmani sai ensimmäisen kolhun.

Päätin kuitenkin näyttää Jääkiekkoliiton väelle, että he olivat tehneet väärän valinnan, ja seuraavan kesän harjoittelin hullun lailla. Olin edelleen todella pieni, mutta fyysisesti olin hyvässä kunnossa. Kausi lähtikin minulta pelillisesti erinomaisesti käyntiin. Vaikka olin C-ikäinen, pääsin mukaan Ketterän B2-joukkueen treeneihin ja peleihin. Myös alkusyksyn alueleirit menivät nappiin. Sitten oli viimeisen ja ratkaisevan leirin aika Kouvolassa. En ehkä ollut siellä parhaimmillani, mutta en kuitenkaan pelannut huonosti. Joka tapauksessa syksyn näytöt, niin sarjassa kuin alueleireillä, olivat olleet erinomaiset.

Leirin päätteeksi nimettiin joukkue aluejoukkueeturnaukseen, jossa sitten valittiin U16-maajoukkue. Kun kuulin, että minua ei valittu, järkytyin. Suurin järkytys oli saamani selitys: olin kuulemma liian pieni. Itkin koko matkan isän kyydissä takaisin Imatralle. Silloin NHL-unelmani mureni lopullisesti: kukaan ei osannut minulle kertoa, ettei U16-maajoukkue ole portti NHL:ään. Siinä hetkessä minusta kuitenkin tuntui, että kaikki ovet olivat sulkeu-

tuneet edessäni ja unelmani olivat murskana. Pelasin kuitenkin edelleen loistavasti ja taisimme kauden päätteeksi voittaa alue-mestaruuden.

Seuraavana vuonna siirryin B-junioreihin. Jussi Markkasen isä Veijo tuli meille valmentajaksi ja sanoi alkutuimaan, että se, joka ei käy kesätreeneissä, ei myöskään pelaa. Olin hiljattain saanut mopon ja koska NHL-unelmallani oli pyyhitty pöytää, kävin muistaakseni vain yksissä treeneissä sen kesän aikana. Mutta kun syksy koitti, niin kohta minua taas tarvittiin maalissa. Pelasinkin 90 prosenttia sen kauden peleistä, jotka menivät joukkueella lähes tulkoon nappiin.

Hetken jo kauden aikana näytti siltä, että innostuisin jääkiekosta uudelleen, mutta en enää silloin nähnyt jääkiekkoa mahdollisena ammattina vaan mukavana harrastuksena. Seuraavana kesänä olin jo lopettamassa koko hommaa, kun sain kutsun Ketterän edustusjoukkueen treeneihin. Ketterä pelasi silloin ykkösdivisioonaa, joten pääsin aika junnuna, 16-vuotiaana, heidän mukaansa. Kävin sen kauden aikana silloin tällöin edustuksen treeneissä sekä normaalisti A- ja B-junioreiden treeneissä. Treenaaminen ei kuitenkaan enää innostanut minua ja pelailinkin lähinnä vain siksi, etten muuta keksinyt.

Lopulta 18-vuotiaana siirryin kaukalopalloon; laji oli silloin vahvassa kasvussa. Imatralle oli vuonna 1988 perustettu Kikka-88-niminen kaukalopalloseura, johon oli liittynyt monia Ketterän lahjakkaita pelaajia. Sinne minutkin pyydettiin, ja se tuntui uudelta mukavalta haasteelta. Pelasin kaukalopalloa kymmenisen vuotta. Sinä aikana voitimme pari Suomen mestaruutta ja olin pari kertaa vuoden maalivahti.

Kasvoin lopulta 182-sentin mittaan, enkä ollut enää maalivahdiksi mikään pätkä. Jälkeenpäin voin vain jossitella, olisivatko toiset valinnat tai ymmärrys mahdollisuuksistani saaneet minut toimimaan toisin ja olisiko minusta voinut tulla jääkiekossakin kansallisen tason maalivahti.

Kun huipuista tulee huippuja

Samaan aikaan Imatralla pelasi minua kolme vuotta nuorempi maalivahti Jussi Markkanen. En muista, että Jussi olisi ollut maalivahtijäillä erityisen lahjakas. Muistan hänen ikäisistään muita maalivahteja, mutta Jussi ei ole jäänyt minulle erityisesti mieleen. Jussin isä Veijo oli isäni entisiä pelikavereita, joten sitä kautta tunsin Jussin. Ilman suurempaa värikynää voisin sanoa, että olimme aika samantasoiset maalivahdit siihen aikaan. Jussi oli kuitenkin monilahjakuus. Hän pelasi jääkiekon lisäksi muun muassa golfia ikäkausimaajoukkueessa.

Kun minun jääkiekkomotivaationi lopahti yläasteen jälkeen, Jussin kiekoura sen sijaan oli vasta lähdössä kovaan lentoon. Hän oli jo 15-vuotiaana Ketterän edustuksen mukana, ja seuraavaksi kaudeksi hän siirtyi Saipaan. 17-vuotiaana hän pelasi täyden kauden Saipan ykkösdivisioonajoukkueessa, ja kauden jälkeen hänet palkittiin vuoden tulokkaana. Loppu onkin sitten historiaa: Jussin CV:stä löytyy Stanley Cup -finaalipelejä, MM-kisat sekä Sveitsin liigan ja SM-liigan parhaan maalivahdin palkinnot. Jussi on myös edustanut legendaarisia seuroja, kuten New York Rangersia, ZSKA Moskovaa ja Edmonton Oilersia. Ja hänen uransa jatkuu edelleen SM-liigassa, 42-vuotiaana.

Jotain mystistä ja selittämätöntä meidän poluissamme tapahtui. Minä jäin pelaamaan kaukista, ja Jussi pääsi pelaamaan lätkää maailman suurimmille areenoille.

Kun luet tämän kirjan 15 huippu-urheilijan tarinat, toivottavasti löydät niistä vastauksia esittämäni kysymykseen ja saat työkaluja avuksesi maailman huipulle pyrkiessäsi, tavoittelitpa sitten urheilumenestystä tai menestystä työssä tai elämässä yleensä.

TERO AUVINEN